

РЕШЕНИЕ

№ 10527

гр. София, 02.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 11.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1465** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145](#) - [чл. 178](#) от [Административно-процесуалния кодекс /АПК/](#).

Образувано е по жалба на „А1 България“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], чрез ст. юриск. П. Ш., срещу заповед № 736/25.07.2023 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите /К/.

С оспореният индивидуален административен акт, на основание [чл. 68л, ал. 1](#), във вр. с [чл. 68в](#), във вр. с [чл. 68з, пр. 4](#), във вр. с [чл. 68и, т. 4](#) от [Закона за защита на потребителите](#) /ЗЗП/, чл. 5, ал.1, т. 1 и чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствения правилник на Комисията и решение на Комисията по т. 30, съгласно протокол № 14/07.04.2023 г., е забранено на жалбоподателя да използва нелоялна търговска практика, изразяваща се в това, при упражняване на своята дейност да използва нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68з, пр. 4, във вр. с чл. 68и, т. 4 от Закона за защита на потребителите, а именно: чрез злоупотреба с влияние, възползвайки се от качеството си на по-силна страна в договорните правоотношения с потребителите, без наличие на валидно правно основание да начислява и изисква заплащането на такса за събиране на вземания, като по този начин създава прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителите желаят да упражнят правата си по договор.

С жалбата се претендира отмяна на оспорената заповед като се твърди, че е налице съществено нарушение на адм.-производствените правила и по-конкретно – на

разпоредбите на чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК като не е налице твърдяната нелоялна търг. практика. По изложените съображения се иска отмяна на оспорения акт. В съдебно заседание, не се представлява, претендират се разноски за юриск. възнаграждение и д.т.

Ответникът - председателят на Комисията за защита на потребителите, редовно призован, не се представлява в с.з., изразява писмено становище по жалбата, като счита същата за неоснователна, не претендира разноски за юриск. възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд – София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна.

Производството пред КЗП започва, във връзка с постъпила в Комисията за защита на потребителите (КЗП) жалба срещу „А1 България“ ЕАД, която е заведена в централния деловоден регистър на институцията с вх. № Ц-03-452/11.01.2023 г. В нея се твърди от потребител, че операторът неправомерно му е начислил неустойка за неплатени фактури. Като доказателства към жалбата са приложени:

-Копие от Приложение №1 към Договор №501690155 - Условия за ползване на тарифен план за мобилни услуги Unlimited Special 45 (Срок - 2 г.), което е подписано от потребителя на 04.07.2022 г.;

-Копие от резюмето на договора за мобилни услуги от 04.07.2022 г.;

-Копие от Допълнение към Приложение №1 към Договор №501690155, което е подписан от потребителя на 04/07.2022 г.;

-Копие от Приложение № 3 към Договор №[ЕИК], което е подписано от потребителя на 04.07.2022 г.

По повод на жалбата е образувано производство, в хода на което с писмо, изх. № Ц-03-452/16.01.2023 г. е указано на „А1 България“ ЕАД да представи в КЗП писмено становище и документи по случая. В изпълнение на разпореждането, на 23.01.2023 г. дружеството представя на електронния адрес на КЗП - [електронна поща], както следва:

- Сканирано копие от екземпляра на сключен между потребителя и „А1 България“ ЕАД договор от 04.01.2022 г., уреждащ условията за ползване на фиксиран интернет и телевизия при първоначален срок от 2 г.;

-Сканирано копие от екземпляра на сключен между потребителя и „А1 България“ ЕАД договор от 04.07.2022 г., уреждащ условията за ползване на мобилни услуги Unlimited Special 45 при първоначален срок от 2 г.;

-Сканирано копие от екземпляра на сключен между потребителя и „А1 България“ ЕАД договор за продажба на изплащане №501690155 от 02.08.2022 г.;

-Сканирани копия от издадените на името на потребителя фактури за периода от м. септември 2022 г. до м. януари 2023 г.;

-Екранна снимка от системата на дружеството, показваща партидата на потребителя към дата 23.01.2022 г.;

-Екранна снимка от системата на дружеството, показваща детайли по издадената на

името на потребителя фактура №[ЕГН]/04.01.2023 г.;

-Екранна снимка от официалната интернет страница на дружеството, показваща ценоразписа, в който е регламентирана таксата за събиране на дължими суми - 8% от неплатените просрочени суми по фактури за съответните услуги и/или закупени устройства;

-Писмено становище, в което търговецът сочи, че в издадената на името на потребителя фактура № [ЕГН]/04.01.2023 г. е отазена такса за събиране на дължими суми в размер на 85,40 лв. с ДДС (71,17 лв. без ДДС), представляваща 8% от наплатените просрочени суми по фактури за съответните услуги и/или закупени устройства към 15.12.2022 г. Разяснено е, че тази такса е регламентирана в ценоразписа на дружеството на ел. адрес: <https://www.al.ba/spravki-tseni-i-taksi.>, Секция „Цени на други услуги за абонати на договор“.

Адм. орган сочи следното в процесната заповед:

В издадената на името на потребителя фактура №[ЕГН]/04.01.2023 г. е начислена такса за събиране на дължими суми в размер на 85,40 лв. с ДДС, но в сключените между него и „А1 България“ ЕАД договори за електронни съобщителни услуги, както и приложимите към тях общи условия, не е регламентирана визираната от търговеца „такса за събиране на вземания (8% от неплатени просрочени суми по фактури за съответните услуги и/или закупени устройства)“. За въпросното парично задължение е предоставена информация единствено в ценоразпис, който е публикуван на официалната интернет страница на дружеството, а това от своя страна не представлява валидно правно основание за начисляване на таксата. Твърди се, че в конкретния случай са налице действия от страна на търговец към потребител, които са пряко свързани с неправомерно начисляване на недължима такса за събиране на вземания (8% от неплатените просрочени суми по фактури за съответните услуги и/или закупени устройства), като тези действия са пряко свързани с доставката на услуги и представляват търговска практика по смисъла на §13, т. 23 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за защита на потребителите (ЗЗП). Твърди се, че същите са извършени в противоречие на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност по смисъла на §13, т. 28 от ДР на ЗЗП, тъй като търговецът е изискивал без валидно правно основание заплащането на такса за събиране на вземания и чрез претенцията за заплащането на непознатото по вид и по размер задължение „А1 България“ ЕАД се ползва от позицията на сила спрямо потребителя и го възпрепятства за точното изпълнение на сключените договори. В резултат на действията си търговецът променя или е възможно да промени съществено поведението на потребителя, тъй като последният следва да вземе решение дали да заплати или не въпросната такса за събиране на вземания, като и в двата случая това води до неблагоприятни за него последици. Соци се, че ако потребителят заплати таксата за събиране на вземания, то това би било неоправдан за него финансов разход, а при нейното незаплащане той би изпаднал във виновно неизпълнение на задълженията си по договорите, вследствие на което търговецът би могъл да му ограничи достъпа до договорените услуги. Прави се извод, че с действията си търговецът накърнява икономическия интерес на потребителя. Приема се, че „А1 България“ ЕАД е осъществило фактическия състав на нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68з, пр. 4 във вр. с чл. 68и, т. 4 от ЗЗП, изразяваща се в следното: чрез злоупотреба с влияние, възползвайки се от качеството му на по-силна страна в договорното правоотношение с потребителя, без наличие на

валидно правно основание е начислило и изискало заплащането на такса за събиране на вземания, като по този начин е създадо прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят е желал да упражни правата си поговорите - да ползва заявените от него услуги в съответствие с договорените условия.

При така установената фактическа обстановка, съдът извежда следните изводи:

Жалбата е допустима - насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал.1 АПК](#), подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно процесуално легитимирано лице - адресат на акта и при наличие на правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Законосъобразността на административният акт се преценява към момента на издаването му.

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК същият следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването си. В случая волята на органа относно упражненото от него право е ясна, а последващият контрол по приложението на закона спрямо посочените факти е изцяло допустим и възможен.

Актът е издаден от компетентен административен орган - председателят на Комисията за защита на потребителите като компетентността му следва от разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика.

Заповедта е в предписаната от закона форма, доколкото разпоредбите на Закона не предвиждат различни изисквания от установените в АПК. Актът е издаден в писмена форма, в него са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си. Точно са описаните установените факти, доказателствата, от които се установява правната квалификация на извършеното нарушение.

При постановяване на обжалвания административен акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират неговата отмяна. Съгласно установената съдебна практика, нарушенията на административнопроизводствените правила следва да се определят като съществени единствено в случаите, когато при недопускането им би се достигнало до различен резултат от проведеното производство. В случая, фактическата обстановка обаче не е установена правилно като доказателствата по преписката не се тълкуват в съответствие със съдържанието им и от същите не се

установява твърдяното нарушение по нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68з, пр. 4 във вр. с чл. 68и, т. 4 от ЗЗП, Описаната фактическа обстановка не осъществява състава на соченото нарушение, което обуславя нарушение на материалния закон при постановяване на процесния акт.

Съгласно чл. 68з от ЗЗП: „Търговската практика е агресивна, когато от целия ѝ фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, и поради използването на тормоз, принуда, включително използването на физическа сила или злоупотреба с влияние, следва, че тя променя или е възможно да промени съществено свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стоката или услугата, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика.“

В случая не са налице данни, че жалбоподателят е използвал агресивна търговска практика, а именно: чрез злоупотреба с влияние, възползвайки се от качеството си на по-силна страна в договорните правоотношения с потребителите, без наличие на валидно правно основание да начислява и изисква заплащането на такса за събиране на вземания, като по този начин създава прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителите желаят да упражнят правата си по договор.

Съдът намира за несъответстващи на установената фактическа обстановка правни изводи в процесната заповед, за наличието на използвана агресивна търговска практика по смисъла на 68з от ЗЗП, изразяваща се в това, че търговецът е изискирал без валидно правно основание заплащането на такса за събиране на вземания и чрез претенцията за заплащането на непознатото по вид и по размер задължение „А1 България“ ЕАД се ползва от позицията на сила спрямо потребителя и го възпрепятства за точното изпълнение на сключените договори. Тази такса в размер на 8% от сключения между потребителя и „А1 България“ ЕАД договор за електронни съобщителни услуги, фигурира именно в приложимите към него общи условия. Регламентирана е „такса за събиране на вземания (8% от неплатени просрочени суми по фактури за съответните услуги и/или закупени устройства)“ в ценоразпис, който е публикуван на официалната интернет страница на дружеството, като същият представлява всъщност Приложение № 2 към тези Общи условия. Т.е., потребителят е запознат както с наличието на Общите условия, така и със съответните приложения, които са публикувани на интернет – страницата на дружеството, доставчик на ел. услуга. В този смисъл не отговаря на твърдението, изложено в заповедта, че тази такса не е нормативно определена и не представлява валидно правно основание за начисляване на таксата. Таксата, както и общите условия, на които отговаря дейността на дружеството са издадени в съответствие с нормативната уредба на Закона за електронните съобщения – чл. 231 а от ЗЕС, като тези условия и съответните приложения са публикувани на интернет – страницата на дружеството, в договора с абонатите е посочено препращането към тези условия – в случая т. 4.8 от договора с абоната П.. В т. 51лд от ОУ се сочи, че абонатът отговаря и за всички допълнителни – извънредни разходи, свързани със събиране на дължимите от него суми. Този текст напълно удовлетворява изискването за нормативна установеност на дължимите такси по договор, в противоречие с твърдението на адм. орган.

Съдът приема, че административният орган неправилно е приложил материалния закон.

Предвид изложените мотиви съдът намира, че оспорената заповед на председателя на Комисията за защита на потребителите е незаконосъобразен инд. административен акт и подадената срещу него жалба следва да бъде уважена като основателна.

От жалбоподателя се претендират разноски за юриск. възнаграждение и разноски и такива следва да се присъдят, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК в размер на 100 лева за юриск. възнаграждение и 50 лева държ. такса, при изхода на спора.

Предвид гореизложеното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), Административен съд София-град, Второ отделение, 33-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „А1 България“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], чрез ст. юриск. П. Ш.,

ЗАПОВЕД № 736/25.07.2023 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите;

ОСЪЖДА Комисия за защита на потребителите да заплати на „А1 България“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], сума в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд – София – град пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: